

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) SA we W.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę 2 146,00 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 2.088,31 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt osiem złotych 31/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- **od kwoty 1.838,31 zł od dnia 13 listopada 2015r.,**
- **od kwoty 250,00 zł od dnia 8 stycznia 2016r.,**

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.325,- zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia pięć złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,- zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazuje pozwanemu uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwoty 800,54 zł (osiemset złotych 54/100) tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 2.145,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.838,31 zł od dnia 13 stycznia 2015r. i od kwoty 307,50 zł od dnia 7 stycznia 2016r. oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że należący do S. P. pojazd marki O. (...) numer rejestracyjny (...) uległ uszkodzeniu w wypadku, którego sprawcy pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej. Pozwany w postępowaniu likwidacyjnym ustalił koszty naprawy pojazdu i zapłacił odszkodowanie w łącznej wysokości 1.686,86 zł. W oparciu o sporządzoną opinię, powód ustalił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu winien wynosić 3.525,17 zł, a dochodzona kwota stanowi różnicę między odszkodowaniem wypłaconym a należnym. Dochodzoną wierzytelność powód nabył w wyniku szeregu przelewów wierzytelności.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Wskazał, że ustalone w postępowaniu likwidacyjnym koszty naprawy uszkodzonego pojazdu prowadziły do naprawienia szkody. Koszty te zostały ustalone prawidłowo, były ekonomicznie uzasadnione i zapewniały przewrót uszkodzonemu pojazdowi walorów technicznych – eksploatacyjnych i estetycznych. Zakwestionował wysokość wynagrodzenia za koszty opinii, które wg cen rynkowych winny wynosić do 200,- zł.

Sąd ustalił.

W dniu 12 października 2015r., w wyniku doszło do uszkodzenia pojazdu marki O. (...) numer rejestracyjny (...). Poszkodowany zgłosił tak powstałą szkodę pozwanemu w dniu 12 października 2015r.

Dowód: pismo z dn. 12.11.2015r. – k. 10

Pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów sprawcy szkody.

Bezsporne.

Zakres uszkodzeń pojazdu marki O. (...) numer rejestracyjny (...)

obejmował: osłonę reflektora, reflektor lewy, oponę z zaworem.

Dowód: kosztorys Nr (...) – k. 24 – 29, opinia biegłego – k. 62 – 95.

Pozwany ustalił koszty naprawy pojazdu marki O. (...) numer rejestracyjny (...), na łączną kwotę 1.686,86 zł brutto i wypłacił odszkodowanie w takiej wysokości.

Dowód: pismo z dn. 12.11.2015r. – k. 10.

W sporządzonej przez powoda kalkulacji, koszty naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu określono na kwotę 3.525,17 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 970,84 zł netto, w tym normalia: 19,04 zł netto,
- lakierowanie: 477,32 zł netto,
- robocizna (blacharz): 808,05 zł netto (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 100,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 6,3 rbg oraz dodatkowej kwoty stałej 178,05 zł netto),
- robocizna (lakiernik): 638,- zł netto (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 110,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 5,8 rbg).

Koszty te uwzględniają obniżenie wartości części o kwotę 28,22 zł netto.

Dowód: kosztorys Nr (...) – k. 24 – 29.

Koszty sporządzenia kalkulacji wynoszący 307,50 zł został poniesiony przez powoda.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 30.

Pozwany przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej wysokości 1.686,86 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: pismo z dn. 12.11.2015r. – k. 10, reklamacja z dn. 7.12.2015r. – k. 11 – 15.

Powód nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu Poszkodowany i kolejny wierzyciel zawiadomili pozwanego o zbywaniu wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dn. 18.11.2015r. – k. 22, powiadomienie o przeniesieniu wierzytelności z dn. 23.11.2015r. – k. 18, umowa przeniesienia wierzytelności Nr (...) – k. 19 – 20, powiadomienie o przelewie

wierzytelności z dn. 18.11.2015r. – k. 21, umowa przelewu wierzytelności nr (...) – k. 16 – 17, powiadomienie o przeniesieniu wierzytelności z dn. 23.11.2015r. – k. 23.

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki O. (...) numer rejestracyjny (...), wynosiły:

a) przy zastosowaniu oryginalnych części producenta pojazdu oznaczone symbolem O – 3.525,17 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 970,84 zł netto, w tym normalia: 19,04 zł netto,
- lakierowanie: 477,32 zł netto,
- robocizna (blacharz): 808,05 zł netto (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 100,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 6,3 rbg oraz koszty pomiaru w wysokości 178,05 zł netto),
- robocizna (lakiernik): 638,- zł netto (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 110,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 5,8 rbg),

z uwzględnieniem potrącenia ubytku wartości części w wysokości 28,22 zł netto.

b) przy zastosowaniu części pochodzących z linii produkcyjnej producenta pojazdu oznaczone symbolem O) i Q – 3.245,50 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 743,48 zł netto, w tym normalia: 14,58 zł netto,
- lakierowanie: 477,32 zł netto,
- robocizna (blacharz): 808,05 zł netto (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 100,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 6,3 rbg oraz koszty pomiaru w wysokości 178,05 zł netto),
- robocizna (lakiernik): 638,- zł netto (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 110,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 5,8 rbg),

z uwzględnieniem potrącenia ubytku wartości części w wysokości 28,22 zł netto.

W zakresie części zamiennych zasadnym było zastosowanie części o symbolu O, gdyż tylko to co zapewnia właściwą naprawę pojazdu. Nadto na rynku dostępny był tylko zamiennik reflektora oznaczony symbolem Q.

Dowód: opinia biegłego – k. 62 – 95.

Sąd zważył.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie powołanych przez obie strony dowodów z dokumentów – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie zaprzeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy.

Sąd przeprowadził także dowód z opinii biegłego na okoliczność uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki O. (...) numer rejestracyjny (...). Opinia ta jawi się jako rzetelna i spójna, dając rzetelne źródło informacji o tym istotnym elemencie stanu faktycznego, określając koszty naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu oznaczonych symbolem O oraz części stanowiących zamienniki wykonane na linii produkcyjnej producenta pojazdu oznaczone symbolem Q). Opinia nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd oddalił wnioski obu stron przeprowadzanie dowodu z akt szkodowych w zakresie w jakim strony nie wskazały na konkretne, znajdujące się w tych aktach dokumenty. Powołanie jedynie okoliczności na jakie dowód z tych akt winien zostać przeprowadzony jest bowiem niewystarczające i skutkowałoby w istocie przeniesieniem na Sąd obowiązku doboru środków dowodowych, co jest niedopuszczalne w świetle zasady kontrydiktoryjności i równości stron procesu.

Przechodząc do oceny meritum sprawy, w pierwszym rzędzie należy wskazać, że powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Nabył on bowiem w trybie przepisu art. 509 k.c. i art. 510 § 1 k.c. – na podstawie szeregu umów przelewu wierzytelności wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za skutki wypadku z dnia 12 października 2015r. obejmującego m.in. koszty naprawy pojazdu marki O. (...) numer rejestracyjny (...). Pozwany został zawiadomiony o zbyciu wierzytelności, której to okoliczności pozwany nie przeczył. Niemniej z uwagi na brak dowodów na faktyczną datę doręczenia tego zawiadomienia należało uznać, że nastąpiło ono najpóźniej z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, co jednak – z uwagi na charakter sformułowanych w odpowiedzi na pozew zarzutów – nie miało istotnego znaczenia dla wyniku sprawy.

Legitymacja bierna pozwanego nie była w niniejszej sprawie kwestionowana i wynikała z art. 822 § 4 k.c. Pozwany przyjął ją na siebie co do zasady, nie kwestionując sprawstwa i odpowiedzialności sprawcy szkody oraz wypłacając odszkodowanie w łącznej wysokości 1.686,86 zł. Jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, pozwany ponosił bowiem odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 12 października 2015r.

W oparciu o przeprowadzone dowody, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, w tym bezsporną w istocie okoliczność zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę w pojeździe powoda marki O. (...) numer rejestracyjny (...) oraz udzielania sprawcy tego zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej przez pozwanego. Zakres uszkodzeń w/w pojeździe okazał się w istocie bezsporny i potwierdziły go wnioski opinii biegłego.

W myśl przepisu art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy i przepisie art. 415 k.c. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu o czym stanowi art. 35 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Skoro bezpośrednim skutkiem zdarzenia z dnia 12 października 2015r. było uszkodzenie pojazdu marki O. (...) numer rejestracyjny (...), to pozwanego, jako ubezpieczyciela sprawy szkody, obciążał obowiązek jej naprawienia.

Sprawstwo i wina sprawcy szkody, któremu ochrony ubezpieczeniowej udzielał pozwany nie było w niniejszej sprawie kwestionowane. Również zakres uszkodzeń pojazdu marki O. (...) numer rejestracyjny (...) pozostawał w istocie niesporny. Spór koncentrował się jedynie na wysokości należnego powodowi w związku z powstałą szkodą odszkodowania. Powód stał na stanowisku, że roszczenie o naprawienie tego typu szkody pozostaje niezależne od tego, czy pojazd został faktycznie naprawiony ani czy poszkodowany w ogóle zamierza go naprawić. Jednocześnie poszkodowany miał prawo zastosować części zamienne producenta pojazdu oraz skorzystać z usług autoryzowanego serwisu, a odszkodowanie winno obejmować zwrot również takich kosztów. Kwestionował przy tym wysokość ustalonego i przyznanego przez pozwanego odszkodowania. Pozwany z kolei twierdził, że ustalona przez niego wysokość odszkodowania jest adekwatna do rozmiaru szkody, zaś koszty naprawy winny zostać zoptymalizowane przez zastosowanie odpowiednich zamienników oraz urealnienia wartości części zamiennych.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedstawione przez powoda stanowisko co do braku zależności między prawem do odszkodowania za uszkodzenie pojazdu a jego uprzednią naprawą (a nawet zamiarem naprawy), jest w pełni akceptowane przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę. Dotyczy to jednak sytuacji, w której uszkodzony pojazd nie został w ogóle naprawiony. Chodzi bowiem o zapewnienie poszkodowanemu rekompensaty uszczerbku majątkowego doznanego w związku z uszkodzeniem pojazdu, która przysługuje mu wszak niezależnie od tego, w jaki sposób spożytkuje on uzyskane odszkodowanie. Naprawienie szkody może, w razie takiego wyboru poszkodowanego,

polegać na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej i nie powinno być uzależnione od sposobu jej wykorzystania przez poszkodowanego. Szkodą podlegającą naprawieniu jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego, co prawda konkretyzujący się zwykle w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednak nie będący od niej uzależnionym (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego III CZP 68/01, wyrok Sądu Najwyższego IV CKN 387/01). W takim przypadku, wysokość szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego V CKN 908/00; uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03). Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację. Nie jest przy tym z góry wykluczone zastosowanie do naprawy oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu ani zlecenie jej autoryzowanemu serwisowi i to bez względu na wiek i stan eksploatacyjny uszkodzonego pojazdu (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03).

W wypadku bowiem uszkodzenia pojazdu w stopniu umożliwiającym przywrócenie go do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy.

Górną granicę odszkodowania wyznaczają tu zatem rzeczywiście poniesione koszty naprawy o ile nie przekraczają średnich stawek rynkowych (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03; wyrok Sądu Najwyższego II CR 425/72; wyrok Sądu Najwyższego II CR 371/70; wyrok Sądu Najwyższego V CKN 903/00). Naprawieniu podlega bowiem szkoda w swojej rzeczywistej postaci.

Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia powodującego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą wartości szkody. Wysokość tej szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia z uwzględnieniem faktycznego zakresu i sposobu naprawy (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego V CKN 908/00, LEX Nr 54365).

Uzasadnione koszty naprawy obejmowały koszty robocizny mechanika w stawce 100,- zł za 1 roboczogodzinę i lakiernika w stawce 110,- zł za roboczogodzinę a także zakupu części zamiennych, materiału lakierniczego i elementów dodatkowych (normalia). Wartość naprawy wykonanej w powyższy sposób należało ustalić – w ślad za wnioskami opinii biegłego – na kwotę 3.525,17 zł brutto. W ocenie Sądu, miarodajnym dla tej oceny jest tu uwzględnienie naprawy przy użyciu również części oryginalnych opatrzonych logo producenta, gdyż jedynie w takim przypadku pojazd zostanie przywrócony do stanu sprzed powstania szkody – na co wskazał w opinii biegły.

Pozwany nie wyjaśnił przyczyn ustalenia odszkodowania oraz jego poszczególnych składowych (kosztów robocizny, części zamiennych) na niższym poziomie. Nie przedstawił bowiem ani kalkulacji naprawy ani jej uzasadnienia. W uwzględnionej przez Sąd opinii biegłego koszty naprawy ustalono w oparciu o sytuację rynkową. Jednocześnie pozwany nie zakwestionował opinii biegłego w tym zakresie. Należało zatem uznać, że koszty naprawy wskazane w opinii biegłego odpowiadały rzeczywistym kosztom robocizny poniesionym przez powoda.

Po myśli art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie zasadniczo nie może być wyższe od poniesionej szkody zgodnie z art. 824¹ § 1 k.c. W przypadku uszkodzenia pojazdu, odszkodowanie winno obejmować uzasadnione koszty przywrócenia go do stanu poprzedniego. Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy

uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03).

Co za tym idzie, należne powodowi odszkodowanie obejmujące uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki O. (...) numer rejestracyjny (...) przy zastosowaniu części zamiennych oznaczonych symbolem O wynoszące 3.525,17 zł brutto pomniejszone o kwotę wypłaconego już odszkodowania tj. 1.686,86 zł, wyznaczało zakres usprawiedliwionego roszczenia powoda z tytułu kosztów naprawy pojazdu wynosząc 1.838,31 zł (3.525,17 zł – 1.686,86 zł).

Pozwany nie zdołał skutecznie zakwestionować powyższych zasad ustalania sposobu naprawienia szkody. W szczególności nie twierdził i nie dowodził, aby uszkodzony pojazd przed powstaniem szkody miał już zamontowane inne niż oryginalne części z grupy O.

W celu ustalenia rzeczywistej wysokości kosztów naprawy pojazdu, powód zlecił sporządzenie ekspertyzy. Jej wyniki pozostają zasadniczo zbieżne z wnioskami opinii biegłego złożonej w niniejszej sprawie, co przesądza o tym że była ona konieczna a jednocześnie przydatna dla dochodzenia roszczenia. Oznacza to, że koszty sporządzenia prywatnej ekspertyzy zleconej przez powoda, stanowią element należnego mu odszkodowania. Konieczność jej sporządzenia pozostaje w bezpośrednim związku ze zdarzeniem powodującym szkodę. Co za tym idzie, powodowi przysługiwało także roszczenie o zwrot tych kosztów wynoszących 250,- zł netto. Ponieważ powód jest w tym wypadku podatnikiem podatku od towarów i usług, mógł zapłacony od kosztów sporządzenia opinii podatek odliczyć od podatku należnego, a zatem przysługujące mu z tego tytułu odszkodowanie winno być wyrażone kwotą netto. Jednocześnie bez znaczenia pozostają twierdzenia pozwanego, co do wysokości średnich kosztów ekspertyzy. Powód nie miał bowiem obowiązku poszukiwania specjalisty oferującego sporządzenie wyceny za najniższą możliwą cenę. Nadto cena zapłacona przez powoda nie odbiega rażąco od przytoczonych przez pozwanego wartości.

Łączna wysokość uzasadnionego roszczenia powoda wynosiła zatem 2.088,31 zł (1.838,31 zł + 250,- zł).

Od zasądzonych kwot przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przy czym gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Poszkodowany zgłosił pozwanemu szkodę w dniu, tj. 12 października 2015r. Termin do spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego przypadał więc w dniu 12 listopada 2015r., a zatem żądanie zasądzenia odsetek od dnia 13 listopada 2015r. było uzasadnione jednak jedynie w zakresie kosztów naprawy pojazdu. Odsetki od kwoty 250,- zł przysługują powodowi od dnia następnego po upływie 30 dniowego terminu liczonego od wezwania pozwanego do ich zapłaty. Materiał dowodowy wskazuje, że wezwanie w tej sprawie, zawarte w reklamacji wystosowanej do pozwanego doręczono mu pocztą elektroniczną w trybie art. 61 § 2 k.c. w dniu 7 grudnia 2015r. termin do zapłaty te kwoty przypadał zatem w dniu 7 stycznia 2016r., uwzględniając fakt, że dzień 6 stycznia, jest dniem ustawowo wolnym od pracy oraz dyspozycję art. 115 k.c. Odsetki od kwoty 250,- zł przysługują powodowi od dnia 8 stycznia 2016r. Pozwany nie powołał się, a tym bardziej nie wykazał, zaistnienia przyczyn usprawiedliwiających opóźnienie w zakończeniu postępowania likwidacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt. I wyroku.

Powództwo podlegało oddaleniu co do części kosztów ekspertyzy i części żądania odsetkowego.

Koszty sporządzenia prywatnej ekspertyzy stanowią element należnego powodowi odszkodowania, a zatem mają na celu rekompensatę szkody. Z uwagi na to, że powód mógł odliczyć zapłacony wraz z wynagrodzeniem za sporządzenie opinii podatek od towarów i usług od podatku, do zapłaty którego sam jest zobowiązany jako podatnik, wysokość

jego szkody wyznacza wartość netto kosztów sprowadzenia opinii. Nie mógł zatem żądać zwrotu tych kosztów w kwocie brutto, a tym samym roszczenie o zapłatę kwoty 57,50 zł stanowiącej podatek od towarów i usług VAT było nieuzasadnione.

Powód mógł domagać się odsetek za opóźnienie od dnia następnego po upływie 30 dniowego terminu do spełnienia świadczenia zgodnie z art. 14 u. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Termin ten biegnie od dnia zgłoszenia pozwanemu szkody. Powód zgłosił szkodę w zakresie kwoty 250,- zł w reklamacji doręczonej w dniu 7 grudnia 2015r. 30 dniowy termin zapłaty upływał zatem w dniu 7 stycznia 2016r., gdyż dzień 6 stycznia jest dniem ustawowo wolnym od pracy. Odsetki służyły zaś powodowi od następnego dnia po terminie zapłaty, tj. od 8 stycznia 2016r. Żądanie odsetek za dzień 7 stycznia 2016r. było zatem nieuprawnione.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt II. wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód uległ jedynie w nieznacznej części swojego żądania co uzasadniało uznać go za wygrywającego spór w całości w związku z czym powodowi przysługiwał zwrot wszystkich poniesionych w sprawie kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 1.325,- zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 108,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,- zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. poz. 1800) oraz koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł.

W zakresie kosztów procesu powodowi służył zwrot opłaty skarbowej uiszczonej od jednego pełnomocnictwa. Do celowych kosztów dochodzeni należność wchodzi bowiem koszty związane z występowaniem jednego pełnomocnika. Nie ma też uzasadnienia, by już na etapie wnoszenia pozwu powód w imieniu powoda działał pełnomocnik substytucyjny.

Sąd nie znalazł podstaw do przyznania powodowi kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. Stopień skomplikowania sprawy, wartość przedmiotu sporu i nakład pracy pełnomocnika procesowego, który ograniczył się do sporządzenia pozwu nie uzasadniały bowiem zastosowania przepisu § 15 ust. 3 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Powód nie złożył też oświadczenia o którym mowa w § 16 tego rozporządzenia. Powyższe uzasadniało ustalenie kosztów zastępstwa procesowego powoda w oparciu o stawkę minimalną.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt. III wyroku.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić [...], sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu (art. 98 § 1 k.p.c.). Łączne koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ustalone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 20 lipca 2016r. wynosiły 800,54 zł i zostały pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa. Pozwany przegrał spór w całości w związku z czym zobowiązany jest do pokrycia całości tych kosztów, które winien uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, orzekając jak w pkt IV wyroku.